

TEN

DEN

IVAN GALAMBICA

Ivan Galambica

TEN DEN

První kapitola

DEN, KDY PŘIŠLA SMRT

Tomáš Lušman se opatrně rozhlížel kolem sebe. Byl celý nesvůj. Před okamžikem jej totiž zasáhl výboj elektrického proudu a jeho tělem projela silná bolest. Uvolněný kabel, kterého si při své práci nevšiml, byl totiž pod napětím.

A elektrický proud, jak známo, zabíjí.

Ale pak to najednou bolet přestalo a naopak, přišel nádherný, voňavý pocit uvolnění. Krásný a mírumilovný, plný lásky a absolutního štěstí.

Tomáš cítil, že odchází všechno jeho trápení, všechny starosti a přichází klid, pokoj a mír.

Pohyboval se jakýmsi tmavým prostorem, až k plošině, na kterou si stoupl. Možná, že to nebyla plošina, možná to byl jen podstavec. Kdo ví? To ale pro Tomáše nebylo teď ani trochu důležité. Stál tam a díval se nahoru, kde se před ním otevřelo nebe a z něj se spustil tunel plný světla. Na jeho konci bylo světlo o poznání jasnější.

Stál, nevěděl, co dělat, jak se zachovat, když tu se vedle něj objevila postava.

„Jsem Anděl, pojď. Povedu tě. Ničeho se neboj, už je dobře. Tvoje trápení už skončilo.“

Anděl ukázal na cestu tunelem a neprodleně se jí s Tomášem vydal. Opatrně jej přidržíval za loket a laskavě se usmíval.

Tomáš mlčel. Díval se kolem sebe. Nic nechápal. Tedy vlastně chápal a nechápal současně. Měl pocit, jako by procházel místem, které znal. A přitom jasně věděl, že je zde poprvé. Přesně věděl, kam se s Andělem pohybují, ale přitom si jasně uvědomoval, že tady nikdy v životě nemohl být.

Asi uprostřed cesty se zeptal na jedinou otázku, která mu v ten okamžik přišla jako logická: „Jsem mrtvý?“

A okamžitě si sám i odpověděl: „Jasně, že jsem mrtvý. Je to tak, že ano? Co bych byl jiného, nežli mrtvý?“

Jeho průvodce jen slabě kývl a vedl jej stále dopředu.

„Je to Nebe, nebo Peklo?“ ptal se dále zvědavě, ale doprovod mlčel.

„Ty jsi Bůh?“ vykřikl otázku se zvědavostí a dokonce snad i s jistou dávkou naděje v hlase, ale Anděl stále neodpovídal.

Pohybovali se neslyšně kupředu.

Před nimi se objevila jasná záře. Byla laskavá, plná lásky, porozumění, pochopení a naprostého míru.

„To je Nebe, že ano?“ ujišťoval se Tomáš, ale žádné odpovědi se nedočkal.

Dostali se k mlžnému vchodu. Když prošli mlhou, ocitli se v jakémsi prostoru. Vypadalo to jak na nebesích. Tak, jak je to známo z pohádek.

Souvislá bílá mlha se povalovala místo koberce, bíle cosi, co se povalovalo u nohou. Země pod ní nebyla vidět. Ani slunce nebylo vidět. Byl to spíše jen prostor, místo, které Tomáš nedovedl definovat.

Nebyl nijak ohraničený, neměl zdi, neměl nábytek, neměl nic. Byl to prostě jen Prostor.

Bílé, mlhavé, neohraničené NIC.

„Tudy!“ pokynul mu Anděl. Jeho hlas byl najednou přísný. Ukázal rukou směr.

„Tady budu?“ zeptal se Tomáš nesměle, ale opět se nedočkal odpovědi.

Zopakoval svoji otázku a jeho průvodce se na něj zadíval a řekl velmi jemně a laskavě: „Jen dočasně. Všechno se dozvíš. Vrátil se za moment.“

A pak najednou kamsi zmizel.

Prostor, kde se Tomáš nacházel, neměl podlahu. Nebo alespoň něco, na čem by stáli ostatní lidé. I když, jak se může v tento okamžik říci „lidé“? Spíše Duše. Ale vypadali jako lidé. Přesto se všichni pohybovali v jedné rovině, jako by tam podlaha byla.

Duše zpozorovaly nově příchozího. Vydaly se k němu. Neměl strach, ani nijaký podobný pocit. Pokud by mohl nyní definovat svoje pocity, tak emoce, které v něm převažovaly, byly tři.

Za prvé, a to hlavně, cítil oproštění od únavy. Cítil, jak je šťastný, že svoje pozemské tělo nechal jinde a je konečně svobodný. Až nyní si uvědomil, jak moc byl ve svém pozemském těle celý život unavený. Ten pocit, který zažíval teď, se těžko popisuje. Nic jej již totiž netížilo. Byl jen on, jen Duše, svobodná a šťastná. Veškeré útrapy bolavých zubů, nadváhy, únavy, to vše zůstalo v pozemském těle. Zde věděl, že toto nemá místo. Už je jen Duše. Šťastná Duše.

A to byl druhý pocit, který zažíval. Štěstí. Nával lásky a spokojenosti. Naprostého esenciálního štěstí.

A ten třetí pocit, ta třetí emoce, to byl pocit, který již mnoho let neznal. Byla to dětská zvědavost. Zvědavost na to, co přijde. Těšení se na nové informace a věci. Ten pocit má každý z nás v sobě, i on jej měl, ale postupem času jej zapomněl. A nyní se mu vrátil.

Rozhlížel se po Prostoru a pozoroval Duše, jak se blíží k němu. Desítky, možná stovky Duší, pomalu se blížily. Snažil se o úsměv a přátelský výraz, tvářil se co nejvíce kamarádsky: „Tomáš! Tomáš Lušman. Inženýr Tomáš Lušman.“

Představil se, protože měl pocit, že je to tak správně. Že přesně to by měl právě udělat. Představit se.

Duše se přiblížily, pozorovaly jej a nikdo nic neříkal. Najednou ovšem někdo z Duší promluvil: „Na to se vyser. Na toho inženýra. Tady jsi jen Tomáš! A všichni si tady tykáme“ řekl jeden, co se k němu dostal co nejbližší.

„Já jsem Jirka. Vítej na Věčnotě.“

„Kde?“

„Na Věčnotě. Tady se to tak jmenuje. Věčnota.“

„Já myslel, že je to Nebe?“

„Kdepak. Nebe je nahoře, támhle!“ ukázal prstem přímo nad sebe Jirka. Přitom se podíval zasněně nahoru a řekl: „Nebe patří vyvoleným. A to my zatím nejsme.“

Říkal to smutně, ovšem Tomáš se spíše nežli na tón jeho řeči soustředil na jeho vzhled.

„Počkej, já tě znám. Ty jsi ten politik! Zním tě. Předseda vlády. Rozvedl se, vzal si mladou ženu a i s tou se pak rozvedl. Oškubala tě, ty ses chtěl vrátit do politiky, ale dostal tě infarkt. Že jo? Že jsi to ty?“ ujišťoval se a pak dodal tu slavnou větu, kterou se ten politik proslavil: „Dámy a pánové, nechci se vás dotknout, ale kdo z vás vydělává tolik, co já? Kdo z vás se má, tak jako já?“

Jirka přikývl a odpověděl: „Jo, to jsem přesně já. Poznal jsi mě správně. A co ty? Co jsi zač? Taky politik?“

„Ne, ne. Politik ne. Já jsem Tomáš Lušman. Tedy vlastně, tady jenom Tomáš. Dělam minipivovary. Vlastně, dělal jsem. Nějak si nemůžu zvyknout na ten minulý čas. Projektoval jsem je, a tak... zakázky na klíč... Většinou pro hospody a tak podobně.“

„Pecka. Minipivovary, tak ty tady tedy rozhodně potřeba nejsou. Jo, kdybys byl třeba psycholog, uměl léčit duši, to by se hodilo. Co tady s minipivovarem?“ rozmáchl politik teatrálně ruce kolem sebe a pak se důležitě otočil a promluvil k ostatním: „To je Tomáš. Je tu nový...“

„Co děti? Máš?“ zeptal se jej poté a on popravdě odpověděl:

„Dvě. Holku a kluka.“

„Má dvě děti, holku a kluka!“ zahlásil Jirka směrem do davu a vyzvídal dále: „Do kostela jsi chodil?“

„Moc ne. Spíš vlastně vůbec. U nás se to moc nedrželo.“

„Hm. Tak uvidíme. Třeba tvoje děti pochopí, co se od nich chce,“ konstatoval zkušený matador Věčnoty a prohlížel si nováčka ze všech stran, jako by to byla vzácná známka, ale mlčel a dále nic neříkal.

Tomáš se rozhlížel. Přišly další postavy. Také si je prohlédnout. Ale jak přišly, tak odešly. Nikdo nic neřekl. Muži, ženy, děti. Všichni mlčeli. Nikdo se nezdržel. Nakonec mlčky odešli všichni. Včetně Jirky.

Nově příchozí nakonec zůstal sám. Rozhlížel se kolem sebe. Až teď si uvědomil, jak moc je tady kolem postav. Mohly to být miliony. No určitě tisíce, či desetitisíce. Strašné množství postav.

Posedávaly, či chodily, stále dokola. Mlčelo se. Nikdo nemluvil. Bylo ticho. Kam jen oko dohlédlo, všude samé Duše. Postavy. Zástupy Duší, obrovské armády Duší, jen tak, seděly a nikdo nic neříkal. Byli tam děti, muži, ženy, všude samé Duše.

Udělal několik kroků kupředu a otočil se kolem dokola. Všude jen Duše.

„Tomáši! Tomáši!“ uslyšel za sebou. Otočil se. Byl to jeho táta!!!!!!

„Tomáši, Tomáši, Tomáši!“ vrhl se na něj a začal jej objímat.

„Tati!“ chtěl plakat, ale nešlo to. Chtěl mluvit, ale nemohl. Svého otce viděl naposledy před dvanácti roky. Na smrtelné posteli. Přišel se s ním rozloučit. Zemřel na rakovinu slinivky.

„Ty? Tady? Proč?“ zeptal se táta a Tomáš odpověděl: „Nehoda. Elektřina. Špatně zapojený kabel u minipivovaru.“

„Kdy?“ zeptal se.

„Dneska. Dneska ráno.“

„A jak se má maminka?“ vyzvídal dál.

„Jde to. Pořád žije. Má to těžký. Ta noha, to víš, pořád ji to bolí. A taky špatně vidí. Ale žije,“ vyprávěl Tomáš a táta povídá: „Pojd’!

Pojď si sednout. Táhle jsem!“ ukázal na místo v prostoru a vedl jej s sebou. Pak se zarazil: „Už jsi mluvil s Andělem?“

„Jo, přivedl mě sem a zmizel. Že se prý za moment vrátí.“

„No, ten určitě.“ Mávl rukou a vedl jej dále. Sklonil hlavu. Pak se zastavil a podíval se směrem nahoru. K Nebi. Nejprve byl jeho pohled zasněný, pak se změnil na smutný. Pokýval hlavou, ale najednou jej zaujaly dvě Duše opouštějící Věčnost, právě směrem k Nebi. Mířily směrem nahoru.

„Ty mají ale štěstí!“ konstatoval s trochou závisti v hlase.

Pak se ovšem začal soustředit na místo, které hledal. Nalezl jej.

„Tady. Přebývám tady!“ ukázal na prostor a lehl si.

„Prosím, posad' se, či lehni si!“

Pak jen dodal: „Záda tě bolet nebudou. Neboj se. Tady tě nic bolet nebude. Není, co by tě bolelo. To je úleva, nemít tělo, co?“

„Jo, to jo, tati. Jsem rád, že tě vidím.“

Tomáš se opatrně posadil na jakousi mlhu. Kupodivu jej udržela. Rozhlížel se kolem.

Otevřenými širokými dveřmi, kterými před okamžikem přišel i on sám, vždy v doprovodu Anděla přicházeli další Duše. Nové Duše. Nově přichozí. Rozhlížely se rozpačitě kolem a vždy byly svým doprovodem opuštěny. Vždy se jich, ale po chvilce, někdo ujal. Anděl vždy řekl: „...přijdu za moment...“ a zmizel.

Tomáše zaujalo, že to vždy vypadalo stejně. Duše se nesměle rozhlížely a najednou se k nim někdo přihlásil a bylo to. Vždy se někdo objevil.

„Vždycky pro ně někdo přijde, že jo, tati?“

„To víš, Tome. Každý tady někoho má. Když jde Anděl dolů pro někoho, tak současně osloví nějakého jeho příbuzného, kterého má ten umírající tady. Mě taky o tobě řekli.“

Tomáš si též všímal, že některé z Duší, které již byli evidentně ve Věčnotě dlouho, se najednou z ničeho nic zvedly, zajásaly radostí a vydaly se prostorem směrem nahoru. Tam, nahoře, bylo vidět, jak na ně Anděl již čeká. Otevíral jim Nebeskou bránu a ony se posunuly dovnitř. Za tou bránou bylo vidět jasné světlo. Světlejší než kdy předtím viděl. Šťastné Duše se posouvaly k Bráně a Anděl je vítal.

„Tam je Nebe!“ ukázal otec Tomášovi a ten: „Myslel jsem, že Nebe je tady.“

„Tady?“ otec vzdychl a pak dodal, velmi smutně: „Tady je Věčnota.“

„Hele, chlapi, chceme sepsat petici. Podpoříte nás?“ ozval se za nimi hlas Jirky. Politika.

Otec se zvedl a ptá se: „Jakou zase petici, pro koho?“

„No pro koho? Pro Anděla přece. Pro koho jiného? Hnijeme tady pěkně dlouho a nic. A někteří, co přijdou, jedou nahoru hned. To je nějaká spravedlnost?“

„Zrovna ty si stěžuj,“ řekl otec a máchl rukou kolem sebe. Pak pokračoval: „Mám dvě děti a manželku. A jedno z těch dětí už je tady! Podívej. Jakou já mám asi naději? Ztvrdnu tady napořád!“

„No právě, o tom mluvím. Chceme si promluvit s Andělem. Aby nám dovolil vstoupit do snů. Těch, co jsou tam, dole. A řici jim jasně, co chceme. Co mají udělat, abychom nebyli na věky na Věčnotě. Na to snad máme právo, nebo ne?“

„Do snů? Do snů přece můžeš už teď,“ zapochyboval otec a Jirka pokračoval: „No jasně, můžu. Ale nesmím to říci na rovinu. Jen se zjevit a doufat, že ten pitomec na zemi to pochopí a udělá, co je třeba. Jenže, já chci mít právo se dostat do snů, a říci jim, co mají sakra udělat. A když to vyjde, když se jim dostaneš do snu a řekneš jim, co je třeba, jsme nahoře všichni a hned. To je jasný. A to snad není tak moc, ne? Dostat se do snu a mít možnost mluvit jak chceme. Podpoříš nás?“

„Koho nás?“ ptá se otec.

„Je nás asi pět miliónů. Všichni, co jsme v téhle sekci. Všichni už jsme byli u někoho ve snu, ale Anděl nám nedovolí mluvit narovinu. Jen v podobenství a tak. Mnozí z nás byli i dole, ale výsledek je nulový. Můžeš se zjevovat, ale nesmíš na rovinu říci, co chceš. No to je přece na nic, ne? Co to je za pravidla? Kdo to určuje? Prostě chci do snu a promluvit na rovinu. A hotovo.“

„Zrovna u tebe by nemusel být problém dostat se nahoru, ne? Je možné, že tě dost lidí nenávidí, ale že by se nenašel jeden, jediný, který...?“ Jirka ovšem otce přerušil: „Ale, vždyť to víš. Co si budeme říkat, že? Žil jsem jako čuně. Mladá žena, co mě obrala, stará, co mě nenávidí. Děti jsem uvrтал do podvodu. Takže ty jsou na mě taky našťavané. No a voliči? Těm jsem dávno ukradený! Koho já bych dole našel?“

„Tak jsi neměl děti vrtat do podvodu. Děti jsou naše spása!“

„No, to teď už vím taky!“

„To jsi to zjistil brzo.“

Jirka se naklonil blíže a povídá: „Něco vám, kluci, povím. Poslouchejte, hele, mám dole milenku. Bývalou milenku, samozřejmě.“

Nic moc chytrá holka. Myla nádobí v jednom hotelu. Mívali jsme tam stranické sjezdy. Klátil jsem ji v kumbále. Otěhotněla a nenechala si to vzít. Chtěla dítě. Narodila se holčička.“

„No a?“

„Dal jsem jí tenkrát deset tisíc, jako že to musí stačit. Ale ať mě nikde neuvádí jako otce. Chápete, ne? Vzala to. Vyvázl jsem z toho dost levně. Byla to pěkná slepice. Kdyby mě bývala drala o alimenty, dostala by mnohem více. Byla to kráva.“

„Hm. Dobrý.“

„No jo, ale představte si, že ta myčka nádobí mě miluje stále. Dala si moji fotku z novin zarámovat a dceři vypráví, že jsem její otec. Teď jako, když už jsem umřel, tak je to stejně jedno, že jo? Chápete to? Ta holka, ta dcera myslím, kterou jsem nikdy neviděl, to je moje spása!“

„No, to se máš. A co my s tím?“

„Chci k ní do snu. A říci jí všechno. Co má udělat! A Anděl to nechce dovolit. Takže máme petici a já mu ji předložím!“

„Anděl tě pošle do háje. Tvoje petice ho nezajímají.“

„Jdeš do toho, nebo ne?“ tázal se Jirka a otec odpověděl: „No jo. Jdu. Každý pokus dobrý. Pokud nám to zvětší naději dostat se nahoru. Kde to mám podepsat?“

„No nikde přece. Co bys chtěl asi jako podepisovat? A čím? A na co? Prostě mi stačí, že říkáš, že do toho jdeš. Je nás o jednoho více. A co ty?“ ukázal na Tomáše a ten povídá: „A co to vlastně je?“

„To je naše snaha mít se dobře a normálně. Tak, jak nám náleží!“

„Nech si ty socanský kecý. Alespoň tady!“ okřikl jej otec a povídá: „Přijď za chvílku, promluvíím s klukem a vysvětlím mu to. Uvidíme. A teď zmiz.“

Politik skutečně odešel a otec mlčel. Tomáš taky. Po chvílce táta začal mluvit: „Jak vidíš, tak nežiješ. Nejsi živý. Jsi mrtvý. Když zemřeš, zbude jen Duše. Tělo je fuč. Duše je to, co ti zůstalo. Tak, jako mně. Duše jsi vlastně TY. Dole, je země. Tam žiješ. Duše a Tělo jsou tam pohromadě a ty si tam vegetíš. Pak umřeš. Tělo zůstává tam, rozloží se na prach. A Duše jde sem. Na Věčnost. Tady se říká na Věčnost. A tam nahoře, tam je Nebe. Tam jdou ti, kteří tam mohou. I když ti přijde, že jsi lehký, že máš jen Duši, tak to není tak úplně správně pochopeno. Naše Duše a vlastně Duše všech těch miliónů lidí, co jsou zde, jsou příliš těžké, abychom šli do Nebe. A tak jsme tady. A čekáme. Jsme na Věčnosti. Čekáme zde.“

„Na co?“

„Víš na co? Já ti to povím. Skoro nikdo na světě ve svém životě nežil tak, aby někomu neublížil. Každý jsme udělali nějaký hřích. Někdo kradl, někdo zabíjel, někdo podváděl a někdo třeba jen lhal, to nevadí. Každý hřích je stejný.“

„Každý stejný?“

„Ano, každý stejný. Vražda, jako lež. Je to jedno. Jde totiž o něco jiného. Pokud je tvoje duše zatížena byť jen jediným hříchem, do Nebe nemůžeš. Čekáš tady, jako čekanka. A ptáš se na jak dlouho? Jak dlouho je třeba. Někdo minutu a někdo věčnost. Proto se tady říká Věčnost. Čekáš.“

„Na co?“

„Až někdo dole, tam dole, požádá Boha, aby ti odpustil Bůh tvoje hříchy. Je jedno, jak to ten člověk udělá, ale musí říct větu: ‚Pane Bože, odpusť mu jeho hříchy!‘ Nebo něco takového. Ale nestačí, že se modlí za tvoji Duši, nebo že za tebe zapaluje svíčku. Někdo prostě musí poprosit za odpuštění tvých přešlapů. Tak to je. Jmenovitě přímo u tebe, tvoje prohřešky. A to není jen tak. Dokud někdo nepoprosí za odpuštění tvých provinění, musíš čekat. Než to někdo udělá.“

„Jako, že poprosí o odpuštění?“

„Ano. Přesně tak, poprosí za odpuštění tvých hříchů.“

„A co je pak?“

„Pak ti Bůh odpustí. A jdeš nahoru. Do nebe. A máš svatý klid. Navěky.“

„I když jsem třeba vraždil.“

„To je fuk, Tomáši. To je jedno. Důležité je, že musí někdo dole poprosit Boha, aby tady byly odpuštěny tvoje hříchy, které jsi spáchal tam dole na zemi. No a v tom je ten kámen úrazu. Mnoho Duší tady nemá nikoho, kdo by to dole udělal. Takže pokud nejsi miminko, které zemřelo při porodu, takže jsi nemohl nikomu ublížit, tak tvrdneš tady.“

„Ale jak to?“

„No čekáš na prosbu o odpuštění.“

„Ale máma přece za tebe nechávala sloužit mše?“

„I kdepak. Máma nechávala za mou duši zapálit svíčku, dokonce se pravidelně modlila, ale nikdy nepožádala o odpuštění mých hříchů. Chápeš?“

„To vážně záleží na té jedné jediné větě?“

„No tak, záleží. No jo no. Může znít i jinak, ale důležité je, aby někdo požádal Boha, aby ti odpustil. Aby si někdo uvědomil, že jsi byl žijící bytost, jež nežila podle desatera, že jsi hřešil, že jsi možná někomu ublížil, prostě tak. Důležité je mít někoho, tam dole, komu záleží na tom, aby ti bylo odpuštěno. Kdo si uvědomuje, jaký jsi byl, ale současně tě miluje natolik, že mu stojíš za to, aby prosil za odpuštění tvých nepravostí. Chápeš?“

„Abych tomu rozuměl, takže když jsem někomu ublížil, tak ten někdo musí požádat o odpuštění?“

„Ale ne. Chápeš to špatně. Kdokoliv. Třeba někdo jiný. To je fuk. Musí jen někdo poprosit Boha, ideálně při modlitbě, aby ti Bůh odpustil tvoje hříchy. Nemusí to být ten, komu jsi ublížil. To ne.“

„Hele!“ ukázal Tomáš prstem před sebe. Kolem nich se pohybovala Duše.

„Není to...?“ nevěřícně zíral na pohybuující se bytost. Otec jej ujistil: „Ano. Je. Papež. Toulá se tady již pěknou dobu. Tuhle jsem s ním hrál kostky.“

„Ty tady máš kostky?“

„Máš tady, co chceš. Všechno je imaginární. Můžeš si představit, co chceš. To je výhoda Věčnosti. Takže jsem tuhle hrál kostky s Papežem.“

„Ale jaké on mohl mít hříchy?“

„Asi měl, když je tady a ne tam, nahoře. Asi nějaké měl.“

„Je tady dlouho?“

„Co jak dlouho?“

„Jak dlouho je tady?“

„Jo dost dlouho. Umřel tak před dvaceti roky. Dole na zemi jej chtějí zatím blahorečit a nikoho nenapadlo pomodlit se za něj a požádat Boha. Protože jaké by asi Papež mohl mít hříchy? Že jo? Modlí se za něj, pořádají procesí a on tady zatím bloumá. Chudák. Děti neměl, temnou stránku zřejmě ano. Dříve či později na něj ti dole zapomenou. Zapomenou na něj, jako na člověka. Chtějí ho prý blahorečit. Udělají z něj sice světce, ale nikdo se nepomodlí za jeho odpuštění. Svátí přece nehřeší. Chudák. Říkal mi, že se toho okamžiku děsí. Až z něj udělají svatého, ztvrdne tady doslova navždy.“

Tomáš si sedl. Díval se kolem sebe. Otec si také sedl a odkudsi vyndal karty.

„Dáme?“ zeptal se: „Tak jo,“ odpověděl a otec začal míchat. Při tom povídal: „Je tady pěkná nuda. Někteří mají štěstí. Jdou sem a za pár dní, při pohřbu, někdo dole vyřkne tu větu a tradá, hurá do Nebe. A pak jsou tady jiní. Ti tady straší dlouho. Mají dole rodinu, co třeba nevěří v Boha. Nemodlí se. Třeba támhle, podívej!“ ukázal pohybem hlavy, na opodál sedící Duši.

„Jé, to je...“ chtěl Tomáš vykřiknout jméno známého zpěváka. Otec jej přerušil: „Nekřič. To víš, že je to on. Umřel před 40 ti lety. Už tady má i manželku a dceru. Měli se dobře, nikdo do kostela nechodil, nikdo se nemodlil. Za komunistů se to prostě nedrželo. Ale hrob si nechal udělat pěkný, to ano. Nejkrásnější na celém hřbitově. Přál bych ti, vidět jej. Kytky, mramor, fotografie. Každý rok mu tam starosta nechává dát věnec. Jo, byl to nejslavnější rodák, z té vesnice.“

Ale teď je tady. A asi už napořád. Nikdo se za něj nepomodlí. Však taky víš, co zpíval? *Věj rudý šátku, věj nám na věky...* Hraješ!“

Otec rozdál karty a Tomáš si vzal svoje do ruky a prohlížel si je. Pak je sklonil, zamyslel se a povídá: „A co když třeba v kostele, o dušičkách, někdo hromadně požádá o odpuštění hříchů všech zemřelých? To pak jdou všichni do Nebe?“

„To ne, takhle to nefunguje! Musí to být jmenovitě. Adresně, víš?“

Hráli mlčky. Najednou se za nimi opět objevil politik Jirka: „Tak co, Tome? Podpoříš nás? Půjdu za Andělem, ať nám umožní dostat se do snu lidem a říci jim, co mají dělat. Můžu s tebou počítat? S tvým hlasem? Každý hlas může rozhodnout!“

Tomáš se podíval na otce a ten slabě kývl.

„No tak jo. Můžeš, Jirko.“

Agitátor odešel. Otec míchal karty a prohlížeje si Duše stoupající k nebi, najednou povídá: „Stejně nic nezmůže. To už tady bylo. Loni. Stejná petice, jako je tahle. Že prý půjdeme do snů. A dokonce se chtělo, že se to jako jen vyzkouší, na pár lidech, tam dole.“

„A výsledek?“

„Anděl jej poslal do háje. Že prý do snů můžeme i tak. Tak co prý chceme?“

„Můžeme?“

„Jo můžeme. Já například, byl ve snu u tvojí maminky dva krát.“

„No vlastně ano, vzpomínám si. Máma říkala, že s tebou ve spánku mluvila. Smáli jsme se jí.“

„No jo. Byl jsem tam. Ale nepochopila, co po ní chci.“

„Tak jsi to měl pořád zkoušet, pořád dokola.“

„Není to zas tak jednoduchá procedura, jak si asi myslíš. Dost tě to tady vysílí. Můžeš to udělat jen jednou za určité období, není to jen tak. A navíc je tady háček.“

„Jaký?“

„Riskuješ.“

„Co, tati?“

„Když jdeš k někomu do snu a v ten okamžik někdo jiný vyřkne tu správnou formulaci, tak pro tebe to neplatí.“

„No, to snad by musela být velká náhoda, aby se zrovna na ten okamžik někdo trefil!“

„Kdepak okamžik. Když chceš k někomu do snu, jdeš támhle do těch dveří, tam tě připravují. Jakmile projdeš dveřmi, tak na tebe jiné požádání o odpuštění hříchů prostě neplatí.“

„A co tam s tebou dělají?“

„Nic. Tedy skoro nic. Sediš tam a čekáš, až ten, komu chceš vstoupit do snu, bude připraven tě přijmout. To je celé.“

„Jak dlouho to může trvat?“

„Tak většinou půl roku, rok. Ale tobě, když čekáš, to je jedno. Tady se čas neměří. Riskuješ jen to, kdyby někdo jiný v ten okamžik prosil o odpuštění u tebe, tak se to na tvoji osobu nevztahuje. Nic více. Čas tady nemá smysl.“

„Jak dlouho jsi čekal ty, u mámy?“

„Poprvé to bylo hned a podruhé asi měsíc. To je vzhledem k tomu, co tady mají za zkušenosti někteří jiní, docela slušná doba.“

„Takže, když tenkrát máma říkala, že se jí o tobě zdálo, tak to jsme se jí smáli úplně hloupě, že jo? Ale ona neříkala, že bys jí něco naznačoval, nebo tak. Prostě ses jen objevil.“

„Ano, jak říkám, byl jsem u ní ve snu dvakrát. Pokaždé se za mě šla pomodlit. Modlila se, ať moje duše odpočívá v pokoji, ať mám věčný mír a klid a zapálila za mě svíčku. A odešla.“

„No to je smůla, že?“

„Jo, to je.“

„Proč jsi nešel do snu ke mně?“

„Plánoval jsem to. Říkal jsem si, že až budeš starší, že to udělám.“

„Je mi skoro padesát, tati.“

„No, zkoušel jsem mámu, když to nevyšlo, prostě jsem to už pak vzdal. Rezignoval jsem.“

„Mohl jsi to zkusit, u mě. Nebo u bráchy.“

„Prostě jsem to nezkusil, no.“

Karty oba naráz odložili. Hra je nebavila. Po chvilce mlčení otec promluvil: „Chceš vidět svůj pohřeb?“

„Jo,“ hlesl Tomáš.

„Můžeme se tam podívat. Není to zakázané. Jen nebudeme vidět. Ale můžeme být přítomni, kam až nám Duše dovolí.“

„Pustí nás Anděl dolů?“

„To je právě to, Tomáši. Anděl musí dělat, co si přejeme. Když řekneme, že chceme dolů, jdeme dolů. Pokud si vybereme to, že se chceme jen koukat, bez možnosti lidem vstoupit do snu, či nějak jinak je oslovit, ani nás Anděl nedoprovází.“

„Jdeme tam sami?“

„Ano. Nemůžeme na nikoho zkoušet promluvit, ani se nikomu zjevovat.“

„Jen se dívat?“

„Prostě se půjdeme podívat na tvůj pohřeb a hotovo. Ale taky se můžeme rozhodnout, že chceme k někomu do snu. Či někomu něco říct do myšlenek.“

„Ale to už musíme poprosit Anděla o dovolení?“

„Kdepak. I zde je Anděl jenom náš služebník. Když chceme do snu, jdeme do snu. Anděl nemá právo, bránit nám v našem rozhodnutí. My se rozhodneme a Anděl může tak maximálně říci, že nás bude doprovázet, nebo nikoliv. To je na jeho rozhodnutí.“

„Tak, když říkáš, že nemá právo nás nějak omezovat, tak proč ten Jirka tak organizuje ty potrhle petice?“

„Ono je to složitější, víš. Anděl sice nemá právo nám v čemkoliv bránit, ale současně má možnost omezit nás v tom, co třeba chceme těm lidem ve spánku říct. Anděl je pánem nad naším konáním. Tedy alespoň povětšinou to tak platí. Nejde jen tak vstoupit lidem do snu a říci, co chceme. To on nikdy nedovolí.“

Oba vstali. Otec povídá: „Nejhorší to mají ti, jejichž příbuzní dole nevěří v Boha. Je tady mraky Čechů. Jsme ateistický národ. Potkávám tady spousty známých lidí. Populárních. Věřili mnohdy jen v peníze a v to, že hmotné statky jsou to jediné, co má smysl. Ty jsou na tom skutečně špatně. A pak také ti bezdětní. Podívej, třeba támhle. Celestýn. To je kluk, co umřel, když mu bylo 20 let. V roce 1846. Nebo tak nějak. Umřel. Nikoho neměl. Ani rodiče. Ti se sem dostali dříve. On poprosil za odpuštění jejich hříchů, když ještě žil a pak, po

čase, zemřel. Je tady. Oni šli, díky němu, do Nebe. Nikdo na zemi o něm neví. Nikdo neřekne jeho jméno a on tady bude na věky. Navždy. Nemá žádnou naději. Celestýn tu bude napořád. Straší tady už desítky roků. Taky se na něj koukni, jak je skleslý.“

„Jestli nikoho nemá, zůstane tu na věky, tati?“

„Nejspíše ano. Nikdo už o něm neví. Že kdy existoval.“

„Já, na rozdíl od něj, ale mám děti! Jsou na živu,“ opáčí Tomáš s nadějí v hlase a pokračuje: „Oni se za mě pomodlí a poprosí za odpuštění mých hříchů. Půjdu do Nebe.“

„No, jen aby!“ odpověděl otec a šel se projít. Po pár krocích jen utrousil přes rameno: „Já se taky spoléhal na tebe. Na mámu. Na tvého bratra. A koukni, jak jsem dopadl. Hraju tady kostky s Papežem.“

Kapitola druhá

DEN SETKÁNÍ

„Máma, máma! Tati máma je tady! Podívej, máma je tady!“

Anděl právě vešel příjímacími dveřmi a vedl Tomášovu matku. Ta se nesměle rozhlížela kolem sebe a bylo vidět, jak je nejistá.

„Mami!“ volal a pádil směrem k ní. Utíkal jako malý kluk.

„Přijdu za moment!“ řekl Anděl laxně směrem k ní a nechal ji napospas osudu. Ještě před Tomášem ovšem doběhl politik Jirka.

„Ahoj, jsem Jirka. Možná mě znáš. Zakládáme tady takovou samosprávu a já to tady tak nějak vedu! Každý hlas něco znamená.“

„Vypadni!“ zakřičel na něj Tomáš a Jirka se zdekoval. Jen si cestou mumlal spíše pro sebe: „No, přijde doba a ještě vám všem budu prospěšný. To pak přilezete. Ale kdo ví, jestli já budu mít zájem? Kdo ví?“

„Mami!“ objímal ji.

„Pojď, támhle je táta!“ říkal, ale pak se zarazil. Došlo mu, že máma je vlastně tedy mrtvá. Když se nachází zde.

„Ale co tady děláš? Není to ani dva měsíce, co jsem sem přišel já? Jak to? Co se stalo?“

„Neunesla jsem, že jsem o tebe přišla! Ty starosti. Je to vždycky hrozné, když rodič pohřbí svoje dítě,“ špitla máma a najednou uviděla svého manžela: „Karle!“

„Marie!“

Tomáš je nechal, ať se přivítají. Obě jejich duše splynuly a proluly se. Pak se oddělily. Matka i otec se beze slov pozorovali. Tomáš mlčel, ale pak mlčení prolomil a povídá: „Pojď tady, tady bydlíme!“

Matka s otcem se posadili a otec jí začal vysvětlovat, jak to tady chodí. Vyprávěl jí, že zde není Nebe, jak si původně matka myslela.

„To si myslí spousta Duší.“

Otec jí vysvětloval, že Nebe je nahoře, zde je jen Věčnost. Vysvětloval jí veškeré souvislosti. Matka jej držela za ruku. Zeptala se jej: „A jaké je to vlastně v Nebi?“

„Vím já?“ odpověděl popravdě.

„Krásné. V Nebi je to krásné!“ ozval se za nimi hlas politika Jirky. Ten se totiž nenápadně přiblížil, aby opět matku zagitoval.

Tomášův otec kupodivu nereagoval nepříjemným odmítnutím společnosti agitátora, ale spíše se jen podíval směrem k Nebi a ušklíbl se.

„Jak to víš? Jak to můžeš vědět, jaké to tam je?“ zeptal se jej. Dostalo se mu odpovědi: „Byl jsem tam dát naší petici. Všude mír, klid, pohoda, štěstí. Vodopády štěstí. To si nikdo neumíte představit. Láska a všeobjímající soudržnost. Ne, jako tady. Tam se chce každý dostat. Tam je věčný pokoj.“

„Co tě sem přivádí?“ zeptal se otec a Jirka odpověděl: „Jdu tady za paní. Zeptat se. Jestli se chce připojit k petici?“